

Hồi 10

Trên Tòng Nhai Bảo Kiếm Diệt Tam Lão

Chàng không kịp suy nghĩ và nhớ lời răn bảo của Minh Lượng đại sư, liền giở luôn thủ pháp Hiên Viên Thập Bát Giải ra đối địch. Chàng biết hai tăng nhân kia là hai cao thủ mà chàng chưa gặp bao giờ.

Hiên Viên Thập Bát Giải quả thật huyền ảo, mười ngón tay của Vân Nhạc đã nắm chặt lấy hai cổ tay của hai tăng nhân. Hai tăng nhân đó rứt cánh tay lại rồi nương theo gió lướt ra hai trượng, tròn tròn xoe hai mắt tỏ vẻ kinh dị vì chúng cũng không ngờ thủ pháp của Vân Nhạc lại cao tuyệt đến thế. Lúc này chúng không dám khinh thường như trước nữa, cứ nhìn chòng chọc vào mặt Vân Nhạc và đứng yên một chỗ.

Thoạt tiên Cố Yến Văn kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh, lúc này nàng đã thoát khỏi nguy hiểm, liền lớn tiếng:

- Vân đại ca, hai tên lừa sói đầu kia khả ố như vậy, đại ca mau giải quyết chúng đi.

Hai tăng nhân nọ nghe vậy, có vẻ kích động vô cùng, hai gò má nhô cao lên lầm lì đáp:

- Bình sinh anh em lão tăng giải quyết không biết bao nhiêu người mà chưa hề nghe ai dám nói giải quyết anh em lão tăng cả. Các người tưởng chỉ dùng lời nói là có thể dọa nạt anh em lão tăng sao?

Vân Nhạc nhìn kỹ thấy hai tăng nhân không những mặt mũi giống nhau mà tiếng nói cũng giống. Chờ đối phương nói xong, chàng cũng nghiêm nét mặt đáp:

- Hai người nghe Cô nương mắng như vậy, bực mình lắm phải không? Ai bảo hai người cứ sinh sự bừa làm gì? Ta thử hỏi hai người đến chùa Bồ Đạt Lạp có phải với mục đích chỉ để kiếm ta hay không?

Hai tăng nhân ngẩn người và lầm lì hỏi:

- Người có thấy mấy cái xác người nằm ngổn ngang trên Nghêng Phật Bình không?

Vân Nhạc gật đầu đáp:

- Có ta đã thấy. Chẳng lẽ những người đó đều do hai người giết cả?

Hai tăng nhân nọ tiếp:

- Người có gặp Hồ Khắc Đồ không?

Vân Nhạc gật đầu đáp:

- Có, vừa rồi ta có gặp lão Lạt Ma đó, nhưng không biết y đã đi đâu.

Hai tăng nhân lại cười the thé, đồng thanh hỏi:

- Nếu vậy, thế nào cũng là người giúp sức cho Hồ Khắc Đồ phải không?

Vân Nhạc lớn tiếng quát:

- Các người chớ ăn nói hàm hồ. Ta không hề quen biết Hồ Khắc Đồ, sao các người lại bảo ta đến giúp y?

Bỗng hai tăng nhân nọ liếc nhìn phía xa, chàng cũng đưa mắt nhìn theo thì thấy trên lưng núi ở ngoài chùa có ánh sáng kiếm chói lòa. Hai tăng nhân nọ thất thanh la lớn:

- Hồ Khắc Đồ!

Rồi cùng chạy về phía đấy, mất dạng. Vân Nhạc nắm lấy tay Yến Văn, khẽ nói:

- Yến Văn muội, chúng ta theo chúng xem.

Hai người nhanh như chớp lao mình theo hai tăng nhân. Hai lão tăng đó giở kinh công thượng thừa đi trên những cành thông nhanh nhẹn vô cùng. Vân Nhạc phải nắm tay Cố cô nương lôi kéo mới theo kịp.

Hai người đến núp sau một tảng đá lớn, thấy Hồ Khắc Đồ tay cầm trường kiếm đang ở trước gió múa động, chống sáu người đang bao vây. Những người đó là Kiếm Nhất Bằng và Trần Bách Thành. Kiếm Nhất Bằng cầm hai thanh kiếm mỏng, đang giở hết tài ba ra tấn công.

Vân Nhạc nghĩ thầm:

- "Nếu hai tăng nhân kia không ngấm ngầm ra tay thì ta cứ ẩn núp nơi đây để xem pho kiếm Lưu Vân Thất Thức của Hồ Khắc Đồ so với Vạn Hoa Đoạt Cầm Kiếm pháp của Kim Nhất Bằng, bên nào hơn bên nào kém."

Chàng còn đang nghĩ ngợi bỗng nghe Kim Nhất Bằng la lớn:

- Hồ Khắc Đồ, tại sao ngươi không dùng Lưu Vân Thất Thức danh trấn võ lâm của ngươi?

Hồ Khắc Đồ mặt ngơ ngác, mồm lẩm bẩm nói:

- Lưu Vân Thất Thức? Lưu Vân Thất Thức... Hà hà, lão tăng nghĩ ra rồi, Lưu Vân Thất Thức...

Đoạn Hồ Khắc Đồ nhằm các yếu huyệt của Kim Nhất Bằng chém tới.

Nhất Bằng không ngờ Hồ Khắc Đồ không lên tiếng mà đã múa kiếm đánh ngay như vậy, nên cuống cả hai tay, vội lui về phía sau hai bước để tránh né, đoạn mới dồn hết sức dùng tới Vạn Hoa Đọa Cầm Kiếm pháp. Vân Nhạc nhìn kỹ, thấy hai mũi kiếm của y nhằm một trăm sáu mươi đại huyệt mà tấn công liền tiếp.

Lúc này mặt Hồ Khắc Đồ vẫn ngơ ngác như trước, Nhất Bằng cười nhạt một tiếng, nhấn mình nhảy lên cao hai trượng, ở trên không múa tít song kiếm tấn công như mưa.

Hồ Khắc Đồ vẫn đứng yên, hình như không thấy những thế kiếm lợi hại từ trên cao tấn công xuống. Cố Yến Văn cũng lo âu hộ cho lão Lạt Ma, bỗng thất thanh la lớn một tiếng.

Ngờ đâu những thế kiếm của Nhất Bằng sắp điểm tới đầu của Hồ Khắc Đồ thì Hồ Khắc Đồ đã giở chưởng lên chống đỡ, nghe tiếng kim khí kêu "leng xeng" mấy tiếng, rồi trong thoáng cái Hồ Khắc Đồ đã tấn công liền ba thế, đẩy Nhất Bằng rơi xuống mặt đất, lui về phía sau ba bước.

Cố Yến Văn khe nói với Vân Nhạc:

- Lạ thật, em chỉ thấy Hồ Khắc Đồ phản công có một thức thôi, sao gọi là Lưu Vân Thất Thức?

Vân Nhạc chăm chú nhìn kiếm pháp của Hồ Khắc Đồ, lắc đầu đáp:

- Không hiểu tại sao người này bỗng dung thần trí lại bị mê loạn? Y một lúc đánh ra hai thế kiếm, đều sử dụng thế Bài Vân Bôn Điện. Nếu y không hỗn loạn đầu óc thì dù kiếm pháp Vạn Hoa Đọa Cầm của Kim Nhất Bằng huyền ảo tinh diệu đến đâu, nhưng kinh nghiệm hãy còn ít, không sớm thì chầy, thế nào y cũng thua.

Cố cô nương có vẻ không tin, đưa mắt nhìn. Quả nhiên kiếm pháp của Nhất Bằng tinh thâm tuyệt luân thật, nhưng Hồ Khắc Đồ chỉ dùng có một thế Bài Vân Bôn Điện đã đẩy lui được kiếm pháp của địch.

Càng xem Cố cô nương càng không hiểu, bèn lên tiếng hỏi:

- Tại sao Hồ Khắc Đồ mất trí khôn như vậy, Vân đại ca có biết rõ không?

Vân Nhạc lắc đầu, bỗng lộ vẻ kinh hãi, bèn cuống xuống nhặt một tảng tuyết chia làm ba ném ra phía ngoài rùng. Cố cô nương càng không hiểu gì cả.

Nhắc lại Trần Bách Thành đang đứng ở vòng đấu để trợ oai cho Kim Nhất Bằng, bỗng có một bóng trắng bắn tới, giựt mình, giơ tay ra chộp luôn. Y thấy gang bàn tay lạnh buốt, vội mở ra xem thì đó là một miếng tuyết. Chàng ngạc nhiên vô cùng, liền hướng mắt về phía đã ném ra, lại thấy một miếng tuyết nữa bay đến, vội né tránh. Rồi y nhảy lại phía đó xem xét. Y chưa đứng vững đã thấy trước mặt có một bóng người thấp thoáng, rồi y cảm thấy hai cổ tay tê tái, mất hết sức lực, bị người nọ lôi vào rừng. Y kinh hãi vô cùng, khi định thần nhìn kỹ thì ra người đó là Vân Nhạc. Kế bên có một thiếu nữ đẹp tuyệt trần.

Vân Nhạc buông hai tay Bách Thành rồi khẽ nói:

- Không có thì giờ để đệ nói nhiều. Hiện giờ các huynh đang ở trong vòng nguy hiểm, vậy Trần huynh mau mau ra hiệu cho Kim huynh rút lui. Thái Sơn chủ đã tự tử!

Bách Thành nghe nói Thái Phúc đã chết, đau đớn vô cùng, mặt biến sắc định hỏi rõ nguyên nhân thì Vân Nhạc đã đưa tay lên ngăn. Thấy Vân Nhạc tỏ vẻ lo âu, Bách Thành không tiện hỏi nữa, vội quay lại đấu trường kêu gọi:

- Kim lão sư! Chúng ta còn việc cần, phải làm gấp. Vậy hãy tha thứ cho chúng rồi rời khỏi nơi này ngay.

Nhất Bằng sốt ruột vì y đã giở hết tuyết thế ra mà không phá nổi Bài Vân Bôn Điện của Hồ Khắc Đồ, chùng nghe Bách Thành gọi, liền thu kiếm lại, nhảy ra ngoài vòng đấu.

Hồ Khắc Đồ tay vẫn cầm kiếm, mặt vẫn ngơ ngẩn... Đột nhiên từ trong có tiếng cười quái dị vọng ra tựa như tiếng cú kêu, dưới bóng trắng lơ mơ và trong gió lạnh khiến ai cũng nổi da gà.

Tiếng cười đó tuy không lớn, nhưng rùng rợn vô cùng. Bách Thành biến sắc vội nói:

- Kim huynh, chúng ta mau rời khỏi nơi này.

Rồi y lại gọi các người khác đi ngay. Ai nấy định nhún mình nhảy lên định thoát đi bỗng thấy trước mặt có một sức gió âm nhu đẩy sáu người ngã xuống và loạng choạng ngã vào giữa vòng đấu.

Mọi người kinh hãi vô cùng. Hai người sư mặc áo xám từ trong rừng đi ra nhanh vô cùng, chỉ thoáng cái đã đứng trước mặt họ. Người sư đứng bên trái lạnh lùng nói:

- Đêm nay, không có ai bình yên ra khỏi nơi này. Phải chờ lão tăng ra lệnh.

Người sư bên phải mấp máy hai môi nhưng không nói ra lời.

Kim Nhất Bằng bị kinh lực âm nhu đẩy tới, bỗng cảm thấy khí huyết đảo lộn. Đồng thời y lại thấy bộ pháp của hai tăng nhân nọ kỳ dị vô cùng.

Nhất Bằng vốn là người kiêu ngạo liền lớn tiếng quát:

- Kim mỗ muốn đi là đi, không ai có thể giữ ta ở lại đây được.

Y vừa dứt lời đã nghe hai tiếng “bộp bộp”. Thì ra hai má của y đã bị hai chưởng đánh tới. Mắt đờ đờ y chỉ thấy hai tầng nhân nọ, một tả một hữu, đứng cách y chừng một thước, mặt lăm lì cười nhạt.

Có bao giờ Kim Nhất Bằng bị nhục như vậy, nên chàng xấu hổ vô cùng, quát lớn một tiếng, múa song kiếm xông vào tấn công. Mọi người chỉ thấy hai luồng hào quang chớp nhoáng, nhắm chín đại yếu huyệt của hai tên sư nọ mà điếm tới.

Hai tên tăng nhân đó vẫn đứng yên, mắt chúng hình như không thấy thế công của Nhất Bằng, nhưng khi sóng kiếm của đối thủ sắp tới thì chúng nhẹ nhàng dùng ba ngón tay nắm hai mũi kiếm của Nhất Bằng rung mạnh một cái là đôi kiếm vừa mềm vừa bén của đối thủ gãy ra làm bốn khúc.

Đoạn hai tăng nhân thuận tay hất mạnh một cái, hai mũi kiếm gãy tựa như hai đạo hào quang bay xẹt ra cắm sâu vào một cây thông.

Kim Nhất Bằng, mặt tái mét, mồ hôi lạnh toát ra như tắm, thở dài một tiếng, nhắm mắt chờ chết.

Bọn Bách Thành thấy vậy đều đứng ngẩn người, không ai dám ra tay can thiệp. Bách Thành khôn ngoan hơn, khi thấy thân thủ của hai tăng nhân siêu việt, biết rằng võ công của bọn mình không sao bì kịp, nếu ra tay chỉ mua lấy cái chết vào thân, bèn đưa mắt ngăn mọi người. Kế y liếc trộm về phía rừng, sốt ruột chờ Vân Nhạc xuất hiện.

Lúc ấy hai tăng nhân áo xám song song giơ tay lên phẩy một cái, bọn Nhất Bằng và Bách Thành bỗng cảm thấy có một ngọn gió lâng lâng phủ mặt, mọi người đều rùng mình, nháy mũi mấy cái, rồi thần trí mê hoảng, uể oải nằm gục xuống mặt tuyết.

Hai tăng nhân không thèm liếc nhìn coi ra sao, cùng quay mình phi thân đến trước mặt Hồ Khắc Đồ.

Lúc ấy, Hồ Khắc Đồ vẫn còn thấy mơ mơ màng màng. Nhà sư đứng bên trái, lạnh lùng bảo:

- Hồ Khắc Đồ, hãy theo anh em bản tăng vào kinh đi. Hòa Tế Tướng rất mến chuộng tài nghệ của ngươi và có dặn bảo anh em bản tăng để cho ngươi được toàn vẹn. Bằng không khi nào chúng ta lại để cho ngươi thoát thân ở Nghêng Phật Bình.

Hồ Khắc Đồ hai mắt vẫn lơ mờ, nhìn chòng chọc vào hai tăng nhân, ngơ ngác trả lời không ra sao cả. Hai tăng nhân cười nhạt một tiếng rồi phóng hai ngón tay nhắm Thần đường của Hồ Khắc Đồ điểm tới.

Đột nhiên từ trong rừng có hai nắm băng trắng nhanh như chớp phi ra. Dù hai tăng nhân võ công tuyệt diệu vẫn không sao tránh khỏi, mặt đã bị trúng, đau buốt tận xương. Cả hai cùng rú lên một tiếng rồi phóng mình phi vào rừng, đồng thời thuận tay đẩy ra hai luồng gió lạnh, oai lực như di sơn hải đảo, chỉ nghe kêu ù ù một hồi, những cổ thụ bên kia rừng đều rụng hết cành lá.

Vào sâu trong rừng, cả hai đưa mắt nhìn khắp nơi, nhưng không thấy một bóng hình nào cả, tức giận vô cùng, bèn song song phi ra ngoài. Cả hai vừa tới bìa rừng, ngạc nhiên và kinh hãi tột độ, không những bọn Kim Nhất Bằng mà cả Hồ Khắc Đồ đã biến mất! Hai tăng nhân ngơ ngẩn giầy lát, rồi cùng quát tháo, kêu rú một hồi, đoạn nhún mình phi thân lên, chỉ thoáng cái là mất dạng.

Ánh trăng lơ mờ, gió rét thổi ào ào, trong chùa Bồ Đạt Lạp không có đèn lửa. Bốn bề đều yên như tờ.

Ngoài những cái xác nằm trên mặt tuyết, không còn hình bóng nào khác.

oOo

Vu Linh Sơn ở ngoài Mã Lan Quan, núi cao chót vót, cây um tùm, trông rất ngoạn mục. Vì núi quá cao, nên chỉ vào cuối mùa Đông và đầu mùa Xuân thì người ta mới có thể thấy rõ bộ mặt cả vùng.

Núi vừa cao, vừa dốc, nên ít người dám lên ngao du. Trên ngọn phía Nam có một tiểu am, tường vách đều xây bằng đá chung quanh có trồng những cây trúc cao chót vót, trên cửa có viết ba chữ sơn "Chỉ chi am". Trước cửa có năm cây thông già phía sau trồng một rừng hoàng trúc, sau bụi trúc là sườn núi cao dốc thác nước đổ ào ào.

Lúc này cửa am đóng kín, ngoài những mảnh tuyết bay, gió rúc vù vù không một tiếng động nào khác.

Trong một căn phòng nhỏ có một thiếu nữ hắc y ngồi tựa giường, hai mắt sưng húp, sắc mặt nhợt nhạt. Nàng đã bị cảm kích rất nặng, nên trông tiêu tụy vô cùng.

Thiếu nữ hắc y khẽ thở dài một tiếng, giơ tay lau nước mắt đang nhỏ giọt, sau đấy nàng lại từ từ đứng dậy tay ôm ngực đi tới cái bàn gần cửa sổ, thắp một lư đàn hương. Khói hương bốc lên nghi ngút, tản mát ra đầy phòng.

Ánh sáng trong phòng âm u, nàng thắp lên ngọn đèn dầu rồi ngồi dỡ cuốn Hoa Nghiêm Kinh ra dịch đọc. Nhưng mắt nàng không sao thấy rõ chữ.

Nàng nghĩ lại chuyện dĩ vãng, lòng đau như dao cắt. Than ôi, nàng đã yêu đậm đà mà vẫn bị Vân Nhạc khinh rẻ, làm nhục trước mặt mọi người, nỗi thương tâm biết thuở nào nguôi. Nàng lại khóc, miệng khẽ ngâm hai câu thơ Đường:

"Thiên Trường địa cửu hữu thời tận

Thử hận miên miên vô tuyệt kỳ".

Tiếng ngâm của nàng u oán khôn tả, phần uất nhiều hơn tương tư, nên nước mắt của nàng càng tuôn lã chã.

Đột nhiên cửa phòng hé mở, một bà già bước vào và nói:

- Lan cô nương, Am chủ cho gọi cô.

Hắc Y thiếu nữ khẽ dạ một tiếng rồi đáp:

- Cảm ơn cô Tứ, chẳng hay sư phụ cháu đã luyện võ công xong chưa?

Nàng vừa nói, vừa từ từ đứng dậy. Lão bà nọ thấy hai mắt nàng sung húp, liền cau mày thở dài, đoạn bước tới gần nói:

- Lan cô nương, hà tất phải khóc lóc. Khóc lắm chỉ rõ sinh bệnh. Việc gì cũng có thể giải quyết được, chuyện thanh niên nam nữ cãi vã nhau là rất thường.

Hắc Y thiếu nữ vội đáp:

- Có phải tự cãi vã với nhau đâu, y chủ tâm khinh bạc tôi đấy chứ.

Lão bà nọ lắc đầu tiếp:

- Những chuyện này không thể giấu diếm tôi được đâu gì này đã từng trải, lúc tôi ở vào tuổi cô, cũng có rất nhiều thanh niên theo đuổi. Hừ, hừ lão nương không thèm đếm xỉa gì đến họ, khiến họ đều mất hồn mất phách, những đàn ông hôi thối đó quý báu gì, hà tất cô phải bận tâm. Theo ý tôi thì nên kiếm một thanh niên khác có hơn không, trong thiên hạ thiếu gì đàn ông đẹp trai anh tuấn...

Bà già vừa nói vừa cười. Thiếu nữ Hắc Y cũng không nhịn được, phải phì cười theo ra tiếng. Nhưng sau cùng, nàng lại dậm chân lia lịa, hờn giận nói:

- Cô Tú, cô có biết rõ câu chuyện của tôi đâu, nếu kiếm được người khác thì cần gì đến cô phải nói nữa.

Lão bà trợn tròn xoe đôi mắt, tỏ vẻ kinh ngạc và hoài nghi, hỏi:

- Sao vậy, Lan cô nương và chàng ta đã...

Hắc Y thiếu nữ sắc mặt nhợt nhạt, nghe lão bà hỏi vậy, bỗng đỏ bừng lên, dậm chân mấy cái rồi đáp:

- Cô Tú chớ nói bậy, cô không biết chuyện này. Tâm sự và hoàn cảnh mỗi người mỗi khác.

Nói xong, nàng trợn trừng đôi mắt, tức giận vô cùng. Lão bà thấy thiếu nữ sắp phát khùng vội nói:

- Vâng, tôi không biết gì, chuyện này lát nữa rồi bàn tiếp.

Bà liền quay gót đi. Hắc Y thiếu nữ hồi tưởng lại câu chuyện ngày hôm nọ, nàng bị Lưu Kính Đức dùng tay áo sắc đả thương. Trong lúc mơ mơ màng màng, nàng cảm thấy có một bàn tay nóng xoa vuốt trên ngực mình.

Nàng cảm thấy khoan khoái vô cùng, chân tay và mình mẩy tê tái, trái tim đập liên hồi. Nàng muốn bàn tay đó cứ tiếp tục vuốt ve như thế mãi.

Ngờ đâu trong giây lát bị Cảnh Trường Tu đến phá quấy, giấc mộng bị vỡ tan...

Những điều đó, làm sao cô Tú biết được? Thân hình của một thiếu nữ đã lộ ra trước mặt người lạ, thì làm sao không nhất tâm nhất trí theo đuổi người đó...

Trong lúc ở Tân Trang, nàng thấy Cảnh Trường Tu bị người yêu đả thương, tự hổ thẹn lấy lương tâm, nên đã trách mắng người yêu một câu. Ngờ đâu nàng bị người yêu nhiếc mắng, lòng đau như cắt, mới cắt đoạn tóc hậm hực rời khỏi nơi đó.

Nhưng về tới núi, trong lòng tức giận người yêu đã bạc tình, khóc lóc và kể lể cho sư phụ nghe. Ngờ đâu sư phụ nàng chỉ sầm nét mặt lại, chớ không nói nữa lời. Nàng rất rõ tánh nết của sư phụ, càng lầm lì như thế càng định tâm hạ độc thủ, nên nàng rất lo ngại cho người yêu.

Vì ngày hôm sau, Ải Phương Sóc đuổi theo tới Am, giải thích cho bốn sư hay, nàng chỉ nghe ân sư nàng nói:

- Môn hạ của Yến Sơn không thể để cho bất kỳ ai khinh miệt như thế được. Gọi Tạ Văn Nhạc đến Yến Sơn để lão hỏi xem y ý thị gì mà hành hạ con Lan như thế? Nếu y trả lời được thì lão sẽ tha cho.

Ái Phương Sóc lắc đầu thối lui. Lúc đó nàng ở cửa sau nghe rõ hết. Trong lòng cảm thấy chua ngọt cay khổ lẫn lộn. Nàng không biết trong lòng lúc đấy là yêu hay hận hoặc phần uất. Nếu tái kiến với người yêu thì không biết nàng sẽ xử trí ra sao? Nàng đã quyết định rồi, chẳng lẽ lại hồi tâm chuyển ý lỡ người yêu coi rẻ thì sao? Nhưng nàng nghĩ lại:

- "Nếu người yêu chịu đến Yến Sơn ăn năn hối lỗi mà nàng còn làm thình, người yêu là người có tánh cương trực, nóng nảy sẽ hiểu lầm mà bỏ đi luôn có phải mộng không thành, biết lấy gì đắp bồi sự tan vỡ!?"

Nghĩ tới đó, nàng u oán thở dài rồi lẩm bẩm:

- Nghệ Uyển Lan ơi, sao số mi hẩm hiu đến thế?

Nói xong, nàng định thần lấy tay sửa soạn lại những tóc rối, rồi mới đi ra khỏi phòng, tai nàng đã nghe tiếng chuông, tiếng mõ. Đi tới trước Phật đường, bỗng nghe tiếng mõ ngừng hẳn, bên trong có tiếng nói vọng ra:

- Có phải Lan nhi đó không, cứ vào.

Nàng bước vào tới bên trong, thấy Yến Sơn Thần Ni sư phụ đưa mắt nhìn nàng rồi nói:

- Lan nhi, con hà tất phải tự giày vò thân xác như vậy, chờ sư phụ giải quyết xong mọi vấn đề rồi sẽ hạ sơn hoàn thành tâm nguyện cho con.

Uyển Lan thấy mặt sư phụ có vẻ lo âu, thắc mắc vô cùng liền lên tiếng hỏi:

- Chẳng hay sư phụ có việc gì lo ngại thế?

Yến Sơn Thần Ni gật đầu đáp:

- Mười lăm năm nay, sư phụ chưa hề bước ra khỏi Am nữa bước, chỉ ngắm ngẫm tu luyện Đại Thừa Bốn Nhược Chân Lực, các con tưởng sư phụ long trọng như nước đang ngộ thiên cơ phải không? Không phải như thế đâu, sở dĩ sư phụ đóng cửa tu luyện môn võ công đó là vì muốn đối phó với bốn tên cường thù đại địch. Tối hôm nay trên Thiên Tòng Nhai sẽ có một cuộc quyết đấu chí tử, chưa có thể biết trước ai thắng ai bại.

Uyển Lan kinh hãi vô cùng liền hỏi tiếp:

- Oai vọng của sư phụ lưng lẩy khắp hải nội, được xưng tôn trong võ lâm như vậy, còn ai dám đến vuốt râu cọp nữa?

Yến Sơn Thần Ni nghe vậy liền nhún vai một cái, đáp:

- Con bé này không biết trời cao đất rộng gì cả. Con phải biết người giỏi có người giỏi hơn. Lần này những kẻ địch tới đây đều là những tay cao thủ trong võ lâm. Bây giờ, giang hồ ít người biết được tên tuổi của những người đó, các con làm sao biết được. Trong số có ba người là Điểm Thương Tam Lão, còn người kia là sư bá của Chuồng môn phái Thanh Thành, tên là Vô Ảnh Thần Chuồng Tốt Hiếu Lâm, võ học của bọn họ đã luyện đến mức thượng thừa, chớ con tưởng là như bọn tầm thường hay sao?

Uyển Lan nghe sư phụ nói vậy, kinh ngạc vô cùng liền hỏi tiếp:

- Quả thật xưa nay con chưa hề nghe ai nói đến tên tuổi của những người ấy. Nhưng con cũng đoán ra họ đều là những cao nhân chính phái, tại sao họ lại kết thù oán với sư phụ? Việc này quả thật con không hiểu.

Yến Văn Thần Ni cười rũ rượi hồi rồi đáp:

- Ân oán thị phi chốn võ lâm có nhiều chuyện khiến người ta không sao tưởng tượng được. Cũng như việc này là do lỗi sư phụ trước, mười lăm năm trước đây, tuy sư phụ đã đi tu, nhưng tánh vẫn hiếu thắng. Một hôm ngẫu nhiên sư phụ gặp Tốt Hiếu Lâm với Điểm Thương Tam Lão trên Trạch Tinh Phong tại núi Điểm Thương. Trong lúc mấy người đang chuyện trò, sư phụ lại khoe rằng Mâu Ni Giáng Ma kiếm pháp của mình là môn kiếm pháp đệ nhất thiên hạ. Tốt Hiếu Lâm mời đấu thử xem, đồng thời Điểm Thương Tam Lão lại lên tiếng nhạo báng. Sư phụ liền giở một trăm mười chín thức của Mâu Ni kiếm ra, chém đứt hai ngón tay phải của Thành Nguyên và cắt đứt một góc áo của Tốt Hiếu Lâm. Bốn người đó tức giận vô cùng, giở hết bình sanh tuyệt nghệ bao vây sư phụ trên ngọn núi cao chót vót. Sư phụ thấy sắp bị nguy đến nơi, thì Tốt Hiếu Lâm là người biết điều hơn hết, liền thâu tay lại rồi bảo rằng bốn người hợp sức dù có thắng sư phụ cũng chẳng vẻ vang chút nào, nên hẹn tối hôm nay sẽ tái chiến một trận chí tử.

Nói xong lão Ni thở dài một tiếng, tỏ vẻ lo âu. Uyển Lan nghe sư phụ nói vậy cũng sồn lòng kinh hãi, hỏi tiếp:

- Đêm hôm nay sư phụ vẫn một đấu với bốn thì làm sao địch lại họ?

Nàng bỗng cau mày lại suy tính:

- "Họ không tới thì thôi, nếu họ tới cô nương cũng phải ra tay xem tài ba của họ ra sao"

Yến Sơn Thần Ni thông minh vô cùng, chỉ liếc mắt một cái đã hiểu ngay tâm ý của Uyển Lan, vừa cười vừa nói:

- Lan nhi, tới lúc đây con chớ có làm phiền sư phụ. Con phải biết Điểm Thương Tam Lão rất hẹp lượng. Lão già Thành Nguyên bị sư phụ chém đứt hai ngón tay, y sẽ coi mỗi thù này rất lớn. Sư phụ chỉ mong nhờ ở đức Phật từ bi, giải thoát mối oan nghiệt này cho. Tối hôm nay, đại sư tử của con là Lăng Ngọc Swong thể nào cũng về đây, vậy hai con chỉ nên ở trong Am chờ, chớ không được ra ngoài như vậy chắc không sao.

Uyển Lan nghe sư tử trở về, mừng rỡ vô cùng, vì hai người đã xa cách nhau năm sáu năm, nàng định lên tiếng hỏi tiếp thì Thần Ni đã nói trước:

- Con xuống dưới bếp xem Du Tú Cô đã sửa soạn cơm nước xong chưa.

Đoạn Thần Ni nhắm nghiền hai mắt lại, Uyển Lan vâng lời đi xuống dưới nhà hỏi Du Tú Cô xong, liền về phòng lấy thanh bảo kiếm để dưới gối, hai mắt mơ màng ngẫm nghĩ lại chuyện xưa. Nhưng nàng cảm thấy ngồi hay nằm đều không yên.

Ngoài cửa sổ gió Bắc thổi ào ào, lúc đó đã tới giờ đậu mưa tuyết vẫn xuống rất mau.

Uyển Lan đang nghĩ ngợi bỗng nghe trên mái nhà có tiếng động rất nhẹ. Nàng nhận ngay ra đó là bước chân, lòng kinh hãi vô cùng, liền rút kiếm ra. Một chưởng đẩy mạnh cửa sổ rồi nàng nhảy ra bên ngoài, nhún mình một cái, nhảy lên nóc. Uyển Lan chỉ thấy một sức mạnh hất tới, khiến nàng suýt ngã.

Trong gió tuyết, nàng lơ mơ thấy một bóng người xám trắng, nhảy xuống sau khóm trúc rồi chày thẳng đến chỗ thác nước.

Động tác của người ấy nhanh nhẹn vô cùng, nàng biết ngay đó cũng là một tay cao thủ hiểm thấy trong võ lâm.

Nàng nghĩ thầm:

- "Trời chưa tối mà đã hiện hình, người khinh thường Yến Sơn này không người tài ba sao chớ. Nếu cô nương để cho người thoát, thì không đáng là La Sát Ngọc Nữ nữa".

Nghĩ đoạn, nàng liền giở khinh công ra đuổi theo, trong bóng tối mờ ảo, nàng thấy người nọ đã đi ra xa tám chín trượng. Tánh hiếu kỳ thúc đẩy, nàng lại nghĩ tiếp:

- "Nếu cô nương không cho người biết được sự lợi hại thì mi vẫn còn ngông cuồng..."

Sự thật, người đi phía trước đó vẫn chưa biết Uyển Lan theo dõi phía sau. Lan cô nương bèn hét lớn một tiếng, giở Phi Vân Tung nhảy ba cái, đã đi xa được mấy trượng. Nàng yên trí thể nào cũng đuổi kịp người nọ, ngờ đâu lúc tới nơi thì người ấy đã khuất dạng rồi.

Nàng nhìn trên mặt tuyết thì không thấy có một vết chân nào cả? Trong lúc nàng còn đang kinh ngạc, bỗng nghe tiếng cười nhạt phát ra ở sau cây thông, chỗ cách nàng hơn trượng. Nàng kinh ngạc vô cùng, biến sắc mặt, hét lớn một tiếng.

Nàng múa thanh bảo kiếm nhảy tới, nhắm lung cây thông chém luôn. Cây đổ lá rụng tứ tung, nàng trợn mắt nhìn kỹ, lại càng kinh ngạc. Đằng sau cây làm gì có bóng người, lúc này nàng mới sợ hãi đến rợn cả tóc gáy. Đứng yên không nói năng gì, nàng bỗng nghe mái tóc ở phía sau gáy rung động. Thoạt tiên nàng tưởng là gió thổi, sau mới biết là không phải, càng kinh hãi thêm liền quay vội lại nhìn. Nàng vừa ngược mặt lên, vội lùi lại phía sau mấy bước, hai mắt trợn trừng, tỏ vẻ kinh hãi vô cùng.

Thì ra, lúc nàng kinh hãi quay trở lại, thì cách chỗ nàng hơn mười thước có một người mặt áo dài xám, đầu bịt một cái khăn trắng, chỉ lộ hai con mắt sáng quắc. Tay phải của người đó đang nắm chặt mớ tóc của mình, tay trái của y giương ra, gang bàn tay đỏ như chu sa. Nàng lùi lại phía sau mấy bước, mới đứng vững được.

Nàng vừa sợ hãi, vừa nghĩ thầm:

- "Sao thân pháp của người này như ma quỷ, tới phía sau mình mà mình vẫn không hay. Như vậy, người này có thể là nhân vật khó đối phó nhất mà ta mới gặp lần đầu tiên."

Lúc ấy, người đứng phía trước cười nhạt một tiếng, tiếng cười của y rất dễ sợ.

Rồi y lên tiếng nói:

- Nếu không nể cô là sư muội của Lăng Ngọc Sương thì tôi đã chém đầu cô rồi. Bây giờ chỉ tạm lấy mớ tóc này để thay cho đầu cô, cảnh cáo cô nương thôi.

Nói xong, y liền rút mớ tóc xuống đất, sợi nào cũng đều cắm xuống mặt tuyết, như những lá thông!

Đồng thời, người đó lại rú lên tiếng thật dài, khiến sơ cốc cũng phải rung động, rồi y nhún mình nhảy lên cao ba bốn trượng. Ở trên không quay một vòng, y trút đầu xuống tà tà, phi vượt qua một cái suối rộng chừng hai trượng. Tới bờ suối bên kia, y nhảy nhót chừng vài cái đã mất dạng.

Thấy môn ném ám khí bằng tóc của người nọ vừa rồi, Uyển Lan kinh hãi vô cùng và nghĩ thầm:

- "Đại sư tỷ ta là người thông minh thuần thuộc, đã đính hôn với con trai của phú ông trong thành Hàng Châu từ thuở nhỏ, tại sao lại còn dây dưa với người này làm gì? Theo lời nói của y vừa rồi, hình như Đại sư tỷ có liên quan mật thiết với y. Chưa biết chừng người đó

tương tư Đại sư tử cũng nên. Hừ, người nông cuồng như vậy, đời nào sư tử lại bỏ được Lữ Hằng để mà yêu người chó.”

Nghĩ đoạn, nàng nhìn mớ tóc cắm dưới mặt tuyết bỗng rung mình. Nàng lại nghĩ tiếp:

- “Chắc người đó đi dọc đường thấy Đại sư tử ta trở về Chỉ Chỉ Am này, mới theo dõi tới đây và lên vào trong Am. Vì không thấy Đại sư tử, y lại đi ngay. Nếu người này tới đây để kiểm Đại sư tử thì chắc y chưa đi đâu xa. Y định chờ sư tử ta về tới cửa Am là theo bèn gót tới liền. Lúc ấy, hừ! thế nào ta cũng phải lột mặt nạ của y mới được.”

Mặc dù tâm hồn bị kích thích như vậy, Uyển Lan vẫn không thay đổi tính bướng bỉnh trước kia. Nàng đứng trước gió tuyết ngẫm nghĩ giây lát, tung mình nhảy lên, nhắm Chỉ Chỉ Am đi thẳng.

Lúc này trời đã tối, trong am đèn đóm lò mờ, Uyển Lan xuyên qua cửa sổ trở về phòng riêng, vừa đứng xuống mặt đất, đã nghe Du Tú Cô kêu:

- Cố cô nương, Am chủ gọi cô đấy.

Nghe lời Tú Cô có vẻ nghiêm nghị, Uyển Lan đoán ngay rằng mình trai giới mà đã đi ra ngoài, đã bị Yến Sơn Thần Ni hay biết rồi. Nàng liền lên Phật Đường mà trong lòng áy náy không yên.

Nàng vừa bước chân vào Phật Đường đã thấy Yến Sơn Thần Ni sầm nét mặt lại, nàng sợ hãi vô cùng và khẽ thưa:

- Sư phụ!

Yến Sơn Thần Ni trợn trừng mắt nhìn nàng trầm giọng nói:

- Hừ, con càng ngày càng không nghe lời ta dạy bảo. Vừa rồi ta dặn bảo con như thế nào? Ta bảo bất cứ chuyện gì cũng không được rời khỏi Am, tại sao con không nghe mà ra gây sự với người? Con tự hỏi xem liệu có địch nổi Điểm Thương Tam Lão không?

Uyển Lan cuối đầu không dám cãi, rồi hai vai rung động khóc thầm. Yến Sơn Thần Ni cứ ngừng mặt lên trầm tư, hình như đang nghĩ đến một việc gì rất quan trọng, nét mặt thay đổi luôn luôn. Lúc ấy Du Tú Cô ở trong Phật Đường ló đầu ra nhìn Uyển Lan, nháy mắt vài cái rồi khẽ nói:

- Lan cô nương, Lăng Ngọc Sương cô nương đợi cô ở phía sau đấy, cô mau vào đi.

Uyển Lan vội ngưng khóc, liếc nhìn Thần Ni rồi ấp úng nói:

- Thưa sư phụ, cho phép Lan nhi vào gặp Sương sư tử.

Thần Ni chỉ gạt đầu chứ không nói năng gì cả. Uyển Lan cúi đầu bái tạ rồi lùi về phía sau Phật Đường. Nàng theo sau Du Tú Cô thẳng vào phòng, đến nơi thì thấy một thiếu nữ đẹp tuyệt trần, mặt áo trắng ngồi trên giường, ai trông thấy cũng cảm, mến. Uyển Lan thấy sư tử tỏ vẻ lo âu nàng biết thế nào sư tử cũng vì chuyện mặt bịt khăn trắng nên buồn như vậy.

Nàng liền kêu lớn:

- Sư tử sư tử!

Thiếu nữ bạch y đứng dậy, mỉm cười nói:

- Lan muội, đã lâu chúng ta không được gặp mặt, để chị xem em ra sao.

Nói xong, nàng cầm tay Uyển Lan ngắm nhìn một lúc rồi nói:

- Lan muội, em gầy hơn lúc ở trên núi nhiều, có phải em vừa khóc đấy không?

Uyển Lan nghe sư tử hỏi vậy, nước mắt lại tuôn ra như mưa, ngã vào lòng Ngọc Sương khóc.

Ngọc Sương khẽ vuốt mái tóc nàng và an ủi:

- Lan muội, chớ có rầu rĩ làm gì! Ai bảo chúng ta làm thân con gái, đã là con gái thì không sao tránh khỏi những việc phiền não đó. Chuyện của em, chị đã nghe Cô Tú kể cho biết rồi, em khỏi phải lo buồn, việc này trước sau gì rồi cũng phải giải quyết được.

Uyển Lan nghe Ngọc Sương nói vậy liền ngừng mặt lên hỏi:

- Sư tử sư tử, vừa rồi tiểu muội đuổi theo một người bịt mặt, mặt áo trắng, chẳng hay người đó có phải là...

Ngọc Sương cau mày lại, gạt đầu đáp:

- Oan nghiệp, thật là oan nghiệp!

Uyển Lan ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Sư tử, tại sao chị không dứt hẳn y đi?

Ngọc Sương vẻ mặt mơ màng, thở dài một tiếng rồi đáp:

- Việc này khó giải quyết lắm, sau này em sẽ rõ. Muốn dứt khoát với một người có phải dễ đâu. Nhưng tối hôm nay nếu không nhờ sức lực của y thì chưa chắc là dẹp lui được cường địch của ân sư.

Uyển Lan thông minh vô cùng, nghe nói thế thì đoán ngay ra mối tình nghiệp của sư tử rất không tầm thường.

Nàn hỏi tiếp:

- Y là ai...?

Ngọc Sương lẳng lặng giây lát hồi lâu rồi đáp:

- Y là Lương Khẩu Kỳ, thiếu Đảo Chủ của Nam Hải Ngọc Chung Đảo.

Uyển Lan nghĩ đến thái độ kiêu ngạo của Khẩu Kỳ, liền nhanh mồm nói liền:

- Sao người đó ngông cuồng đến thế?

Ngọc Sương chỉ cười nhạt một tiếng chớ không trả lời. Từ khi Uyển Lan vào phòng, Tứ Cô liền ra ngay, lúc này lại hấp tấp chạy vào, vừa cười vừa nói với hai chị em Uyển Lan:

- Hai chị em nói chuyện xong chưa? Cường địch đã tới Thiên Tông Nhai rồi đấy.

Ngọc Sương cười một tiếng rồi hỏi:

- Tứ Cô, có phải đêm nay cô muốn giãn gân giãn cốt phải không?

Tứ Cô gật đầu đáp:

- Trên ba mươi năm nay, tôi chưa hề động đến chân tay, không biết bây giờ có được như trước nữa không? Sư phụ của hai cô cứ nhưt định không cho tôi đi, sau tôi khích vài câu, Am chủ mới chịu cho tôi đi.

Thì ra năm xưa Du Tứ Cô cũng là một tay nữ Ma đầu, thủ đoạn độc ác vô cùng.

Có lần, nàng bị những cao thủ chánh phái vây đánh rơi xuống thung lũng, thoi thóp gần chết nhờ Yến Sơn Thần Ni qua ngang cứu vớt, đem về Chỉ Chỉ Am điều trị, đến nửa năm sau mới lành mạnh.

Từ đó nàng mới thay đổi tâm tính núp dưới mái Chỉ Chỉ Am không ra bên ngoài nữa.

Uyển Lan nghe nói cường địch đã đến Thiên Tông Nhai, chỉ muốn được ra xem cho biết mặt. Nhưng nàng lại sợ Thần Ni biết, sau nàng biết Ngọc Sương là người hiền lành, ăn nói dễ nghe, nên nàng cứ xin sư tử cho đi xem.

Ngọc Sương cau mày lại vừa cười vừa đáp:

- Cô đã lớn như vậy mà tánh nết vẫn còn trẻ con quá! Sự thật ân sư không cho chúng ta đi là có thâm ý riêng. Thôi được để chị đưa em đến một sơn động bí mật trên Thiên Tông Nhai ẩn núp. Nhưng cô phải nhận lời rằng nếu thấy bất cứ điều gì cũng không được xen vào.

Uyển Lan nghe nói cả mừng, liền nhận lời. Du Tú Cô ra trước, Ngọc Sương và Uyển Lan mới lên ra sau.

Lúc bấy giờ, trên Thiên Tòng Nhai đã thấp sáng mười mấy bó đuốc dầu thông. Trước gió núi thổi lồng lộng, những ngọn lửa lập lòe, càng tăng thêm vẻ nghiêm trang hãi hùng.

Dưới một cổ thụ đã có ba ông già ngồi xếp bằng tròn, người nào người nấy râu tóc bạc phơ. Dưới ánh sáng, mặt người nào trông cũng rất thâm trầm. Chỉ thấy ông già ngồi phía bên tay trái đột nhiên giơ tay phải ra, ngắm nhìn bàn tay bị chặt hai ngón út và vô danh, cười nhạt mấy tiếng rồi nói:

- Tối lúc này mà mục già ấy chưa tới, chẳng lẽ y sợ chẳng?

Ông già vừa nói xong, đã nghe trong bóng tối tiếng của Yến Sơn Thần Ni trả lời:

- Điểm Thương Tam Hữu quả thật là người có tín, nhưng tại sao không thấy Vô Ảnh Thần Quyền Tốt Hiếu Lâm giáng lâm?

Thần Ni vừa nói xong hiện thân trước mặt ba ông già họ. Điểm Thương Tam Lão thấy Yến Sơn Thần Ni đến gần mà chúng vẫn chưa hay, nên người nào người nấy đều hổ thẹn vô cùng và cùng đứng dậy. Hảo Thủ Thần Long Thành Nguyên giơ bàn tay phải chỉ còn ba ngón ra trầm giọng nói:

- Mỗi ân đoạn này đã ghi trong lòng lão mười lăm năm nay, tối hôm nay lão tới để dứt khoát, lão kiên bà (mục già ác độc) kia còn lời lẽ gì chối cãi gì nữa không?

Yến Sơn Thần Ni cau mày định trả lời, thì ông già mặt áo vàng ngồi giữa đã lên tiếng:

- Nhị đệ hãy khoan, dù sao đêm nay cũng phải thanh toán mỗi ân oán năm xưa hà tất nhị đệ phải nóng nảy làm gì. Tốt lão sư thế nào cũng tới, chờ ông ta đến đây rồi ra tay cũng chưa muộn mà.

Yến Sơn Thần Ni mỉm cười đáp:

- Dù sao Hoàng Sam ẩn sĩ là đệ phương cao nhân, ăn nói cũng khác thường, khiến ai nghe cũng phải kính phục.

Thành Nguyên cười nhạt một tiếng, hai mắt lộ sát khí nhìn thẳng vào mặt Thần Ni.

Thần Ni chỉ cười nhạt tỏ vẻ không coi Thành Nguyên ra gì cả. Đột nhiên ở phía xa sơn cốc bỗng có tiếng rú thật dài như tiếng long ngâm theo gió đưa tới khiến ai nghe cũng đình tai choáng óc. Chỉ trong thoáng cái, tiếng kêu đó đã tới gần, Thần Ni lớn tiếng niệm Phật hiệu, rồi nhắm mắt lẩm bẫm:

- Thiện tai, thiện tai.

Lúc ấy những ngọn lửa chao đi chao lại, bỗng một ông già mặt gầy gò, tựa như một con chim bay là đà xuống, đứng cách Điểm Thương Tam Lão độ một trượng. Ông già nọ, chân vừa chấm đất đã ha hả cười, và nói:

- Từ khi cách biệt tới giờ, Điểm Thương Tam Hữu vẫn mạnh giỏi chứ? Xin thứ lỗi cho Tốt mỗ đã đến trễ.

Nói tới đó Tốt Hiếu Lâm liếc thấy Thần Ni mỉm cười bèn nói tiếp:

- Thần Ni vẫn mạnh giỏi chứ? Không ngờ tuổi chúng ta sắp xuống lỗ đến nơi mà vẫn còn trận tranh chấp này.

Thần Ni cũng mỉm cười chấp tay chào đáp:

- Tốt thí chủ cách biệt bấy nhiêu lâu mà trông vẫn còn tráng kiện như hồi nào. Chắc hồi này công lực của thí chủ tăng tiến hơn trước nhiều. Lần này thí chủ tới đây chẳng hay muốn định đoạt ra sao?

Tốt Hiếu Lâm chưa kịp trả lời thì Thành Nguyên đã lớn tiếng nói:

- Trừ phi người chết dưới kiếm ta và Chỉ Chỉ Am hóa ra tro bụi thì việc đó mới dứt khoát thù hận.

Thần Ni nghe nói, cau mày rồi lạnh lùng đáp:

- Chỉ sợ không dễ như bạn nói. Các bạn sẽ thấy Chỉ Chỉ Am của lão Ni vẫn vô sự.

Thành Nguyên bỗng biến sắc vì từ phía sau những bó đuốc có vật gì ném tới nhanh như sao sẹt. Thành Nguyên vội giơ chưởng lên gạt đỡ vật nọ rơi xuống mặt tuyết.

Điểm Thương Tam Lão nhìn kỹ thì đó là bảy cái đầu lâu dính đầy máu trông rất ghê rợn.

Thần Ni vẫn đứng im niệm Phật. Tốt Hiếu Lâm thấy vậy cũng phải cau mày, còn Điểm Thương Tam Lão thì biến sắc. Giây lát sau, Thành Nguyên kích động lạ thường, quát lớn:

- Ai mà lén lút như vậy? Đó không phải là hành động quang minh chính đại đâu.

Trong bóng tối bỗng có tiếng cười nhạt và đáp:

- Còn hành động của bọn người mà gọi là quang minh chính đại ư? Sao lại thừa dịp Thần Ni lên núi mà sai thủ hạ đến đốt Am đường. Cũng may lão bà bắt gặp, thấy chúng nó hành vi đê hèn như vậy, liền cắt hết bảy cái đầu để bọn người không sao chối cãi được! Đấy bọn người xem, có xấu hổ không?

Thành Nguyên ngược mắt lên nhìn về phía có tiếng nói, cười nhạt một tiếng rồi đột nhiên giơ chưởng lên ném một cái. Một đạo ánh sáng nhanh như chớp bắn ra, chỉ nghe “koong” một tiếng, trong bóng tối, Du Tú Cô đã nháy phất ra, tay trái ôm một Thiết Tỳ Bà cao chừng ba thước, tay phải chỉ mặt Thành Nguyên và nói:

- Hắc Sát Đẳng của ngươi chỉ có thể hạ những người tầm thường thôi, chớ đối với lão bà đây, không khác nào múa rìu qua mắt thợ. Ngươi không biết là lão bà đây là tổ sư môn ám khí hay sao?

Tốt Hiếu Lâm thấy Du Tú Cô thất thanh kêu “ủa” một tiếng rồi nói:

- Té ra là ngươi đấy!

Du Tú Cô quay lại nhìn Hiếu Lâm một cái rồi đáp:

- Phải, người không ngờ Thiết Chỉ Tỳ Bà Du Tú Cô chưa chết phải không? Nếu muốn đấu vài hiệp, lão bà xin vui lòng tiếp ngay.

Tốt Hiếu Lâm cười nhạt đáp:

- Du hồn thoát dưới tay lão phu còn tự phụ là tài giỏi gì nữa? Lão tới đây mục đích giải quyết mối thù oán cũ với Yến Sơn Lão Ni, còn mối ân oán của ta với ngươi ba mươi năm trước kia đã dứt khoát rồi, còn nhắc nhở làm gì.

Nói xong y lùi lại phía sau ba bốn bước. Thần Ni không ngờ năm xưa Du Tú Cô bị đánh ngã xuống thung lũng là do Tốt Hiếu Lâm đánh mà ba mươi năm không nghe Du Tú Cô nhắc nhở gì cả. Cho nên lúc này Thần Ni kinh ngạc liếc nhìn Du Tú Cô.

Thành Nguyên dùng giọng mũi hừ một tiếng rồi dùng chưởng đẩy ra một cái, sức mạnh vô cùng.

Du Tú Cô giơ ngang Thiết Tỳ Bà lên ngăn đỡ chưởng lực của đối phương...

Chỉ nghe “koong” mấy tiếng, năm chiếc dây đàn của nàng nổi lên mấy tiếng kêu rất êm tai.

Du Tú Cô lùi lại hai bước, tiếng đàn vẫn còn văng vẳng, đột nhiên Tú Cô ném ra một nắm Ngưu Mao phi trâm vào mặt Thành Nguyên.

Thành Nguyên biết ám khí của Du Tú Cô rất lợi hại, vừa rồi y lại nghe Hiếu Lâm nói vậy, y biết ngay người đàn bà đứng trước mặt đây là Thiết Chỉ Tỳ Bà Du Tú Phượng đã lừng danh ba mươi năm trước. Nội ngoại công tình tuyệt, trong cái tỳ bà có nhiều phi trâm có móc tuyệt độc vô cùng.

Hể trúng phải thân người thì bắt buộc phải khoét ngay miếng thị mới khỏi nguy hiểm, Hắc Bạch lưỡng đạo hẳn nghe nói tới phi trâm đây là biến sắc ngay.

Y thấy phi trâm bắn ra vội tung mình nhảy lên cao bốn năm trượng, múa chưởng đập mạnh xuống, những phi trâm của Tứ Cô đều rơi xuống dưới mặt tuyết. Thành Nguyên nhẹ nhàng hạ thân xuống mặt đất tỏ vẻ khinh thường.

Thấy vậy Du Tứ Cô quát lớn một tiếng:

- Người hãy tiếp một hiệp của ta đã.

Nói đoạn Tứ Cô múa chiếc tỳ bà tấn công tới. Sức mạnh chuyển động không khí nghe vèo vèo dây đàn kêu "loong koong" hầu như bốn mặt tám phương đều có tiếng kêu đó, khiến người ta cứ tưởng tượng nơi nào cũng có Du Tứ Cô.

Mọi người thấy chiếc tỳ bà của Tứ Cô sắp quét tới mặt Hảo Thủ Thần Long mà y vẫn không hay biết, cứ đứng im một chỗ.

Y biết thế đó là thế hư, cho nên mới sử dụng phương pháp tĩnh để chờ biến. Quả nhiên thế Tỳ Bà nọ đến trước mặt y lại biến đổi ngay. Chỉ thấy bốn mặt tám phương bóng đen của Tỳ Bà phi tới, ngũ âm đều tấu lên cùng một lúc, tiếng kêu rất êm tai. Thành Nguyên thân hình khẽ cử động vội lùi về phía sau ba thước, rồi lại nhún mình nhảy lên trên cây cao, đẩy song chưởng ra luôn.

Du Tứ Cô đánh hụt một thế ngạc nhiên vô cùng, đột nhiên nghe phía sau lưng có tiếng gió động, liền múa Tỳ Bà quay lại dùng hết sức bình sinh chống đỡ.

Ngờ đâu nàng vừa đụng phải chưởng lực của đối phương, bỗng cảm thấy cổ tay mềm nhũn không sao dùng sức được, biết ngay nguy tai đến nơi, đang định rút thế tránh chưởng phong của đối phương rồi mới phản công lại, thì chưởng lực đã bị đánh bật trở lại, tỳ bà trong tay bị tung ra và trước ngực như bị cái búa ngàn cân đánh phải. Nàng chỉ kêu một tiếng hự, thân hình bị bắn tung ra phía xa, chỉ nghe tiếng kêu lộp bộp, Du Tứ Cô ngã xuống mặt tuyết, làm tắt một bó đuốc.

Chỉ thấy Du Tứ Cô lộn mình ngồi dậy, mũi sưng vù, vừa há mồm đã hộc một đồng máu tươi ngã nằm lăn ra đất.

Hảo Thủ Thần Long Thành Nguyên ha hả cười và nói:

- Thực không biết lượng sức mình, châu chấu mà đòi đá voi! Nhu Chưởng của lão phu mà ngươi cũng đòi chống đỡ hay sao?

Thần Ni đi tới cạnh đỡ Du Tứ Cô ngồi dậy, thấy mặt Du Tứ Cô tái mét, hơi thở thoi thóp, vội phi tay ra điểm luôn chín nơi trọng huyết, rồi móc túi lấy một bình thuốc, đổ ra ba viên, bỏ vào mồm Tứ Cô rồi lại đặt nàng nằm xuống.

Thần Ni cứu chữa Tứ Cô xong, đứng dậy trợn mắt nhìn Thành Nguyên rồi nói:

- Thành thí chủ, thủ đoạn của bạn kẻ cũng quá độc ác thật!

Thành Nguyên lớn tiếng cả cười và đáp:

- Mụ già sói đầu kia, mi tự bảo vệ lấy thân còn chưa xong, hà tất phải giở trò chuột chết mèò đứng khóc làm gì? Lão phu trước khi ra đi, đã thề rằng: Đêm nay anh em lão nhất định không để cho một người nào, ở trên Thiên Tông Nhai này được chết toàn thân.

Thần Ni lạnh lùng đáp:

- A Di Đà phật, có khi nào lão Ni để cho người ta tự tiện tạo nên sát nghiệp ở trên Thiên Tông Nhai này! Ngã Phật từ bi đêm nay lão Ni đành phạm giới một phen.

Thần Ni vừa nói dứt, mọi người đã thấy một đạo hào quang xanh làm choáng mắt bốc lên trên cao, thì ra Thần Ni rút kiếm múa, rồi thu ngay kiếm lại, lạnh lùng nói:

- Lão Ni thiết nghĩ, quý vị thí chủ đều là người có tên tuổi cả, hà tất lại tự dẫn thân tới Thiên Tông Nhai để hủy diệt tánh mạng, chi bằng về đi, ân oán coi như đã kết liễu từ đây, có hơn không?

Thành Nguyên quắc mắt thét lớn:

- Lão hiền bà, còn múa mép làm gì nữa? Mười lăm năm trước thì với hai mươi tám thế Mâu Ni Giáng Ma của mi xung tôn xung bá được. Chớ bây giờ môn võ ấy có giở ra cũng chỉ làm trò cười thôi.

Thần Ni chưa kịp trả lời, đã thấy Du Tứ Cô đang bị thương nặng, bỗng nhiên đứng dậy, nhắm Thành Nguyên đánh luôn một chưởng.

Trong chưởng phong của nàng lại còn kèm theo một vật gì mà tròn và trắng như bạc phi nhanh tới mặt địch.

Thành Nguyên không ngờ Du Tứ Cô đã bị thương nặng đến thế mà vẫn còn nhảy lên đánh lên được, nên y không phòng bị. Vật trắng như bạc đã bắn tới mắt, y vội giơ chưởng lên gạt. Chỉ nghe "bộp" một tiếng, vật nọ đã bị chưởng lực của Thành Nguyên đụng vỡ, nhưng những mảnh vỡ ấy lại như lửa diêm sanh bắn cả vào mặt Hảo Thủ Thần Long.

Thứ đó, gọi là Lân Hỏa tuyệt độc khôn tả, vật gì đụng phải đều cũng có thể cháy, nên râu ria và lông mày của Thành Nguyên bốc cháy ngay trong nháy mắt, mặt của y đã bị một đám lửa cháy xém và bao bọc cả rồi.

Thành Nguyên vội nằm xuống mặt tuyết lăn lộn mãi mới làm tắt được những Lân Hỏa ấy. Tới khi y đứng dậy, mọi người thấy râu tóc bạc phơ của y lúc bấy giờ đã cháy xém hết, mặt mũi đen thui trông rất tức cười.

Ngoài ra, lúc này Điểm Thương Nhị Lão không sao nhịn được nữa, bèn song song đẩy ra hai chưởng nhằm Du Tứ Cô làm Du Tứ Cô đang lao đảo suýt ngã.

Nội tạng của Du Tứ Cô đã nát hết, chỉ nhờ ba viên linh đơn của Yên Sơn Thần Ni cố tụ lại chân khí trong đơn điền mà gắng nhảy lên mà ném luôn một trái Lam Lân phi đạn, lúc này nàng đã tựa như ngọn đèn dầu thì làm sao chịu nổi sức đánh của nhị lão nên nàng chưa kịp kêu la đã bị tung ra xa.

Trong bóng tối, đột nhiên có một tiếng rất sắc. Hoàng Sam Ẩn Sĩ Phương Dị biến sắc mặt vội quát hỏi:

- Ai đó?

Y vừa quát vừa nhảy xổ về phía có tiếng kêu. Bỗng có một tràng cười dòn và tiếng quát lớn:

- Quay trở lại cho ta!

Dứt tiếng quát, thân hình của Hoàng Sam Ẩn Sĩ bị bắn trở lại, rơi xuống mặt đất. Sắc mặt y biến đổi hẳn.

Vô Ảnh Thần Quyền Tốt Hiếu Lâm đứng dưới chân cây thông về mặt giận dữ. Sở dĩ y đứng sang một bên là vì tức giận Thành Nguyên vừa đã ngông cuồng bảo rằng:

- "Những người có mặt trên Thiên Tòng Nhai hôm này đều không toàn xác mà trở về ", nên y mới đứng tại đó để xem ai được ai thua chứ không nhúng tay vào cuộc đấu.

Lúc ấy Phương Dị bị một sức mạnh vô hình đẩy lui trở lại trong lòng kinh sợ nghĩ thầm:

- "Chẳng lẽ trong bóng tối lại có tay cao thủ ẩn núp chăng? Y có thể đẩy lui Phương lão phu này thì y không phải là tay tầm thường rồi".

Nghĩ đoạn, y đưa mắt nhìn về phía bóng tối, chỉ trong đó có một người thiếu niên bịt mặt, mặt áo trắng từ từ bước ra. Phương Dị ngạc nhiên vô cùng. Hai mắt thiếu niên nọ sáng quắc nhìn thẳng vào mặt Phương Dị.

Phuong Dị là tay võ nghệ cao cường mà thấy đối phương, cũng phải kinh hãi thâm, rồi y trầm giọng quát hỏi:

- Ngươi là ai, sao dám gây sự với lão phu?

Người áo trắng không trả lời, chỉ từ từ bước đến trước mặt Phuong Dị. Thấy vậy Phuong Dị quát to:

- Nếu ngươi không dừng bước, lão phu sẽ hạ độc thủ ngay.

Thiếu niên bịt mặt hầu như không nghe, cứ từ từ đi tới.

Lúc ấy ánh lửa lập lòe, mọi người chỉ thấy thiếu niên nọ tiến tới trước mặt Phuong Dị. Yến Sơn Thần Ni nhắm mắt trầm tư, còn mọi người khác đều tỏ vẻ khinh thị.

Bỗng Phuong Dị quát lớn một tiếng, song chưởng đẩy mạnh ra, mạnh như thoi sơn đảo hải. Thiếu niên bịt mặt khẽ cười một tiếng, người hơi né về một bên để tránh chưởng lực của đối phương, rồi đột nhiên giơ tay phải ra, cầm một thanh kiếm nhỏ dài chừng sáu tấc, sáng quắc nhanh nhẹn đâm tới. Song chưởng Phuong Dị đánh hụt y liền thấy trước mặt có ánh sáng lấp lóe, thủ pháp của thiếu niên bịt mặt nhanh vô cùng, đồng thời gã trầm tay xuống hất mũi kiếm lên, từ ngực của Phuong Dị máu tươi vọt ra. Chưa kịp kêu lên là y đã ngã lăn ra chết.

Thiếu niên bịt mặt đột nhiên nhảy tới trước mặt Thành Nguyên và người kia.

Thành Nguyên và người nọ chưa kịp thấy Phuong Dị chết như thế nào, còn đang ngỡ ngác, thì thiếu niên nọ đã đứng trước mặt. Cả hai đều kinh hãi vô cùng, vội song song nhảy về phía sau. Chỉ nghe mấy tiếng "bộp bộp" thật dòn, má của hai người đã bị đánh mấy cái. Hai người bị đánh đến nổ đom đóm, chân lực bị tản mát hết, rồi cảm thấy trước ngực lạnh buốt, chỉ gào thét được một tiếng thê thảm rồi lăn ra chết.

Chưa đầy hai hiệp, Điểm Thương Tam Lão đã bị giết. Tốt Hiểu Lâm thấy vậy kinh hãi nghĩ thầm:

- "Võ công của thiếu niên này trác tuyệt thật, thân pháp thủ pháp của y cũng rất quái dị, bình sanh ta chưa hề thấy".

- o O o -